

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ ДВАМА МЪЖЕ

chitanka.info

Крачеха мълчаливо по тясната, непавирана уличка. Двама мъже. Единият беше висок, с ниско подстригана, тъмна коса, другият — рус, мъничък, едва стигаше до кръста на високия. Вървяха отпуснато, с леки поклащания и се държаха за ръце.

Обичаха да бродят из далечните квартали на града. Вечер не им се стоеше сами в празната къща, избираха най-тъмните и тайнствени улички и се чувствуваха като велики пътешественици.

Бяха мълчаливи хора (както подобава на истинските мъже), но понякога (това се случваше рядко) малкият мъж питаше с една настойчивост, която забавляваше (или тревожеше) големия. Русият знаеше, че истинските мъже говорят малко и разбират нещата от половин дума. И все пак тази вечер той се поддаде на изкушението.

— Татко — рече малкият мъж, — защо казваш, че най-близкият ти приятел е чичо Петър? Той нали живее чак в Княжево!

Високият мъж трепна и още по-силно стисна ръката на малкия.

Повървяха мълчаливо и малкият отново запита:

— Кажи бе, татко!

Големият се опита да обясни: малкият не остана доволен от обяснението, искаше да запита още нещо, но се стърпя. Обаче продължи да мисли.

Стигнаха края на уличката и се спряха.

— Оттук — предложи малкият мъж, — тази уличка ми изглежда по-тайнствена.

Големият покорно се съгласи.

Уличката ги изведе на някакъв ров, насипи пръст и камъни. Чудеха се откъде да минат.

— Става късно — рече големият, — да се прибираме у дома.

— Не ми се спи — отвърна малкият. — Още колко скрити улички не сме видели! Там има мост! Да минем по него.

Сянката на малкия легна върху насипа и той тръгна след нея, като стъпваше по меката пръст. Големият неохотно се затътра след него. Той сви ръката си в юмрук — искаше да запази топлината от малката мека ръка на момчето.

Мостът беше голям, асфалтиран и безлюден.

— Какъв дълъг мост! — възкликна момчето.

Бяха съвсем сами и малкият направи тайнствено лице. Той виждаше на всяка крачка тайнствени и чудни неща. Големият крачеше

апатично, спеше му се. Походката му стана още по-отпусната и ленива. Малкият, напротив, се бе въодушевил, вървеше бодро и напето.

— Татко, има ли мостове, дълги сто километра?

— Не — рече големият, — няма мостове, дълги сто километра.

— Защо няма?

Големият само махна с ръка. Мързеше го да отговори.

— Ами има ли мостове, дълги три метра?

— Три метра ли?! — изненада се големият. — Няма... Не, има, но това вече не са мостове.

— А какво са?

— Просто така... нищо не са.

— Нищо ли! Ами как се наричат?

— Никак.

— Никак ли? Те сигурно се наричат къси мостове; защото нали другите пък са дълги мостове.

— Добре — рече уморено високият, — къси мостове или малки мостове.

— Не, къси мостове! — Малкият беше упорит мъж. — Къси и дълги мостове — повтори момчето. — Малък е мостът, когато е нисък като мене, а другите са къси мостове — една, две, три крачки.

Те още вървяха по моста, защото той беше дълъг мост.

— За какво са?

— Мостовете ли? Уж си умно момче, пък не разбираш.

— Зная — рече момчето, — мостовете правят пътя по-къс.

— Браво, сега говориш като мъж. Хайде отгук, ще вземем автобуса и в къщи — каза бащата, като минаха дългия мост.

— Е, татко, на тебе все ти се спи! — рече момчето.

Големият се засмя.

— Така е, трябва да се наспя хубаво, иначе ще дремя на работата.

— Не може ли да се дреме на работата?

Големият вдигна рамене и не отвърна, нищо.

Момчето знаеше, че баща му не обича да приказва в автобуса, затова побърза да запита, докато още имаше време:

— Какво значи най-близък приятел?

— Най-близък приятел ли? Не зная.

— И аз не разбирам — рече момчето: — как така чичо Петър ти е най-близък приятел, пък живее чак в Княжево?

— Нали вече ти обясних.

— Сега каза, че не знаеш. Ами ако имаше мост до Княжево, нали пътят щеше да бъде по-къс?

— Така е, умник си ми ти! — Големият тупна малкия мъж по рамото.

Бяха близо до спирката. Момчето хвана ръката на баща си и запита тихичко:

— Ами мама приятел ли ти е? И тя сега живее далече, но нали може като чичо Петър...

— Много говориш! — прекъсна го сърдито бащата. — Тази вечер страшно много говориш.

— Страшно ли? — учуди се момчето. — Извинявай, татко, не исках да те уплаша. Ама ти защо се уплаши? — Гласчето му премина в шепот.

И млъкна. Той отдавна беше разбрал, че сериозните мъже никога не разговарят на висок глас пред чужди хора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.